

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Valfart (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342946192/facsimile.pdf> (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Jeg tænkte, mens jeg bag en Pille vovede at trykke Fru Claras lille, bløde og nøgne Haand, at fra nu af skulde ingen foragtelig eller ukøn Latter komme over mine Læber. Det er den virkelige Mand, som forstaar at tage imod sin Lykke. Hvor han end kaster sit Garn, skal han drage de sjældneste Fisk op af Dybet. »Hvilket Træf, Signore! Mand, lad dit Smil være alvorligt, og endnu ét: Mand, vær tavs!

Da vi saaledes mødtes paa Kirkegaarden – il campo santo – blev Verden omkring os til lutter livløs Skygge. Og mens vi besaa Epitafierne, det uforgængelige Marmor, grebes vi af Evighedslængsel og udødelig Ungdom. Og bag Ryggen af vor svejtsiske Skygge maatte jeg bemægtige mig min kære, nye Venindes Lillefinger. Og Fru Clara bevægede sin Vifte uforstyrret og smilte:

»Her er smukt, Signore.»

Hendes Ærmer af sommerlig Raasilke havde Rækker af smaa Aabninger ind til den hvideste Hud. Men vilde jeg atter holde hende tilbage ved en Pille svarede hun i yndig Forlegenhed:

»Nej, Signore!»

Med Elfenbensviften, der blinkede i Solstraalerne, og med den aabne Pande, de fine, skarpe Bryn, stod hun i den friske Dag og udviftede Varme af sit Hjertes Overflod. Men hun bad mig med let Forvirring:

»Husk paa den svejtsiske Dame, Signore. Hun er en anstændig Person, som jeg nødig vil have maa tænke helt ondt om mig. Ja, Signore, jeg kender hende kun fra i Forgaars. Men jeg vil aldrig være uhøflig mod nogen.»